

**Islands præsident
Guðni Th. Jóhannesson
tale ved
Færøernes lagmand
Aksel V. Johannesens middag
Tórshavn
17. maí 2017**

Kære lagmand,
ministre, parlamentarikere, ambassadører,
andre ærede gæster!

Jeg takker for den gode modtagelse, som Eliza og jeg og vores følge har fået her på Færøerne. Vi har allerede været vidt omkring, har set øernes unikke naturskønhed og følt varmen fra de mennesker, der bor på dem. Af mine samtaler med landsmænd her har jeg mærket og hørt, hvor godt tilpas Islændinge er på Færøerne, hvor godt der alment bliver taget imod dem.

Det er mig en ære at sige, at vi synes at ligne jer Færinger på mange måder – „þar er ekki leiðum að líkjast“ og det er nu ikke værre, for at bruge et islandsk ordsprog. Godt nok gælder det dog om os som om jer, at alle er ikke støbt i samme form, og sådan skal det være. I et modent og solidt demokratisk samfund skal alle kunne have sine drømme, sætte sig sine egne mål, sige sine meninger og indrette sit liv, som man vil, så længe det ikke skader andre. Tolerance, overbærenhed og mangfoldighed bør være et nutidigt samfunds adelsmærke, „at enhver levede som ønsket“, som det siges i Færingesagaen.

Alligevel er det nu engang sådan, at når vi betragter hinanden, synes vi at kunne se visse nationale karakteristika, noget som beskriver alle. I Færinger har således længe kaldt os Islændinge for „já‘ere“, idet vi da også ustandselig siger „já og jæja, já já, og jááá“. Færinger opfatter også os Islændinge som positive af sind. For kort tid siden læste jeg denne beskrivelse fra en Færing af sine naboer: „Jeg har altid syntes, at Islændinge er nyhedstørstende, cool, dristige, højtravende men alligevel jordbundne. De er stolte, arbejder meget og er stædige, og så har jeg altid syntes, at de har noget vovehals i sig, for de tør at satse alt, tør at falde, men rejser sig altid op igen.“

Ja, selvfølgelig er vi glade for den slags ros. På den anden side må vi ikke glemme det gode gamle ordsprog, at „vinur sé sá sem til vammis segir“ („at en ven er den, der siger sandheden“) „Det mærkelige ved Islændinge“, sagde en Færing fornylig, „er, at det virker, som om de har det godt i en slags jojo-verden. Fuld fart op og ligeså hurtigt ned“. Ja, måske er vi snarere „jojo‘ere“ end „já‘ere“, når det kommer til stykket.

Men hvad med jer, gode Færingere? Hvad siger Islændinge om sine naboer? I Færingesagaen, som blev nedskrevet i Island i det 13. århundrede fortælles om mange helte. Þrándur í Götu, som strittede imod den norske konges magt og skatteindrivelse, var „rød af Haar, fregnet i Ansigtet, og barsk af Udseende“. Hans fjende og kongens sympatisør, Sigmundur Brestisson, var „en fortrinlig Mand i Væxt og Styrke saavel som i alle Færdigheder“.

Ja, vi har længe rost jer Færingere. I vore dage har vi også beundret, hvor godt I har bevaret jeres gamle huse og ladet bygninger falde godt ind i miljøet. På samme måde har vi misundt jer af at have kunnet holde liv i digte, folkedanse og folkedragter fra gammel tid. Her bæres der respekt for historie og kulturarv.

Og vi har et øgenavn til jer! Ældre generationer havde i det mindste tendens til at kalde jer „negva“, fordi man syntes I sagde „nógv“ i hvert andet ord. I en af Reykjavík-aviserne blev der også i midten af sidste århundrede sagt, at her på Færøerne var det så regnfuldt – at Færingerne var så uvante med knastørt vejr – at de blev forkølede og fik mavekneb, hvis de var tørre på fødderne en hel dag.

Så gjaldt det vist også før i tiden, at Islændinge ikke fandt Færingere så energiske som dem selv, ikke ligeså meget „jojo‘er“, kan vi bare sige. Jeg kan forstå, at nogle Færingere er af samme mening og mener, at Islændinge kunne lære dem „mere mod“, som en beboer her udtrykte det. Hun tilføjede dog, hvilket rimer med det, jeg tidligere sagde, at „Færingere kunne lære Islændinge at have lidt jordforbindelse ind imellem.“

Ja, men kære venner. Hvis jeg i få ord skal gengive, hvordan Islændinge beskriver jer Færingere, så ville det være bedst udtrykt med: „De er vores venner.“ Det vennesind har I tit vist. I går så vi Islændinge et nyt mindesmærke her i Tórshavn, som er udført af Jón Sigurpálsson, en gave fra Suðavík Kommune og byen Ísafjörður i taknemmelighed over jeres støtte og vennesind efter snelavinerne, der skred ned over landsbyerne Súðavík og Flateyri i 1995. De penge, som I bidrog med, betød meget for os, men jeg siger dog som Gunnar á Hlíðarenda i gamle dage, at jeg er meget glad for jeres gaver, men endnu gladere for jeres venskab.

En anden ting vil jeg også tilføje. Jeg synes ikke, at der mangler mod i dette samfund. Vigdís Finnbogadóttir og Ólafur Ragnar Grímsson, mine

forfædere i embedet, besøgte i sin tid Færøerne. De roste begge Færingenes kompetence og ihærdighed, og det samme gør jeg. I forhandlingerne om fælles fiskestammer i Nordatlanten synes vi Islændinge nu godt nok sommetider det kan være nok med Færingenes ihærdighed, men det er en anden historie!

Kære venner! Her tegner alt på en lys fremtid, som venter med alle sine fordele, udfordringer og drømme om et gyldent liv, hvor hver enkelt trives i godt samliv med andre. Jeg beder jer om at rejse jer, løfte jeres glas og skåle for brødre- og søstresindelaget i Island og på Færøerne, to dynamiske venskabsnationer i Vestnorden.